

השבת

עלון ישראלי

ר' נחמן מברסלב

דברים

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל דב אדסר בן ר' אייזיק שלמה, זצוק"ל

אלה הדברים...

כי כל ספר משנה תורה הם דברי תוכחות, שמוכיח משה את ישראל בתוכחה של חסד, להראות להם חסדי ה' וטובו וצדקתו לעולם, שכמה הכעיסו לפניו בכמה מקומות. ואף על פי כן, עדיין חיבתו ורחמיו עליהם, כמו שכתוב **ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך וכו',** ופירש רש"י: אף על פי שעשיתם כל זאת עודנו רחמיו וחיבתו עליכם, מכל מה שחטאתם לפניו, אינו שואל מכם כי אם ליראה וגוי עיין שם, ואין יראה אלא תפילה כמו שכתוב **אשה יראת ד' היא תתהלל.**

כמו שכתב אדמו"ר ז"ל כמה פעמים, היינו שמושה מוכיח ומזהיר את ישראל לדורות שאחרי כל מה שחוטאין לפניו, חס ושלוש, אין הקדוש ברוך הוא שואל מהם, כי אם ליראה - שהוא תפילה - דהיינו להתפלל ולצעוק אליו יתברך תמיד, וכמו שכתוב **וקראני ביום צרה אחלצך ותכבדני.**

וזה שבתחילת דבריו של משה, הזכיר כל המקומות שהכעיסו לפניו, כמו שכתוב **אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה** וכו', ופירש רש"י שמנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפניו וכו'. היינו כי התוכחה של משה היתה תוכחה של חסד, כמו שכתוב בהתורה **תקעו תוכחה** (לקוטי מוהר"ן ב', סימן ח') עיין שם, שאמר משה תוכחתו באופן שלא יעורר, חס ושלוש, על ידי תוכחתו, הריח רע של המעשים רעים שעשו, ויחליש אותם, חס ושלוש, על-ידי-זה, רק אדרבא על ידי תוכחתו, יחזק אותם, ויוסיף ויתן בהם ריח טוב וכו', כמו שכתוב שם.

ועל כן הזכיר כל המקומות שהכעיסו לפניו, כל המקומות דייקא, כי בזה הזכיר להם זכות וחסד, כי הוא קיים **אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו,** כי הוא זכה לאחוז בכסא הכבוד, בחינת **מאחז פני כסא** וכו', שעל ידי זה היה בבחינת מקומו של עולם. ועל כן ידע שכל אלו המקומות שהכעיסו בהם לפני המקום ברוך הוא, המקומות בעצמן גרמו להם לחטוא, כי עברו במדבר, **מקום נחש שרף ועקרב וצמאון** וכו', שהם מקום תוקף הקליפות והסטרא אחרא כידוע, והיו צריכים ללחום עם קליפות קשות ועצומות שהיו במקומות כאלו. וזה גרם להם שכמה פעמים לא יכלו לעמוד בנסיון ונכשלו במה שנכשלו...

וכן סובב והולך כל ספר דברים על קוטב זה, להזכיר את ישראל כל מה

שהכעיסו לפניו, ואף-על-פי-כן לא יתייאשו עצמן מן הרחמים לעולם. כי רחמיו לא כלים כאשר ראו בעיניהם, שאחר כל החטאים האלו, היטיב עמהם בחסדו, עד שהם מוכנים עתה ליכנוס לארץ ישראל.

על כן ידעו לדורות, שבכל מה שיעבור עליהם עד ביאת משיח בכלל ובפרט, על כל אחד ואחד, יהיה איך שיהיה, לעולם אל יתייאשו עצמן מן הרחמים.

וזה שסיפר תפילותיו איך התפלל והתחנן לפני השם יתברך, כמו שכתוב **ואתנפל לפני ה' וכו' ואומר וכו',** הכל כדי להורות לבני ישראל **שיתחזקו בתפילה וצעקה לה' יתברך תמיד,** כי רחמיו אינם כלים לעולם.

[ליקוטי הלכות, הלכות צרלה - הלכה ד' - ט"ז]

צדיק

צריכין לסבול בזיונות ושפיכות דמים הרבה, קודם שזוכין להתקרב להצדיק האמת. ואפילו אחר

שמתקרבין, צריכין בכל פעם לסבול שפיכות דמים הרבה מאד, והכל הוא לטובה גדולה, כי זה עיקר תשובתו ותיקונו.

כי הצדיק האמת הוא בחינת נקדה העליונה של האלף, והתלמיד המתקרב אליו הוא בחינת הנקדה תחתונה, ועיקר ההתחברות וההתקרבות של הנקדה העליונה בנקדה התחתונה, הוא על ידי שפיכות דמים ובזיונות שסובלין בשביל ההתקרבות, שעל ידי זה נעשה בחינת **הואו** שבתוך האלף, ונשלם בחינת האלף וזוכה לתשובה, ולהיות נעשה אדם ולזכות להכלל באדם העליון היושב על הכסא.

ומחמת שצריכין לעשות תשובה תמיד, כי ממה נפשך - אם לא היתה תשובתו הראשונה בשלימות, בודאי צריך לסבול עדיין בזיונות הרבה, בכדי שיזכה להשלים תשובתו. ואפילו אם כבר זכה לתשובה שלימה, אף על פי כן

צריכין לעשות תשובה על תשובה, כי צריכין לילך בכל פעם ממדרגה למדרגה ולזכות בכל פעם להשגה יתרה באלקותו יתברך, ואז צריך לעשות תשובה על השגתו הראשונה. וכן בכל פעם.

ועיקר התשובה הוא על ידי בזיונות ושפיכות דמים, כשזוכה לידום ולשתק ולקבלם באהבה, בשביל ההתקרבות להשם יתברך ולהצדיק.

על כן באמת, צריך לסבול בכל פעם מחדש בזיונות ושפיכות דמים הרבה בשביל ההתקרבות, כי זה עיקר תיקונו ותשובתו.

ועל ידי זה בעצמו, שבאין עליו בזיונות ושפיכות דמים על שהוא אוהז את עצמו בהצדיק האמת, מזה בעצמו ראוי לו להבין בברור, שעדיין יש לו תקוה גדולה ואחרית טוב ונפלא מאד, מאחר שזכה לסבול בזיונות כל כך, בשביל לאחוז את עצמו בהצדיק האמת, שהוא בתכלית תכלית מדרגת נקדה העליונה. זה עיקר תיקונו.

כי עיקר הארת נקדה העליונה בנקדה התחתונה, הוא על ידי שפיכות דמים ובזיונות דייקא, שסובלין בשביל זה. ומאחר שהצדיק האמת, שהוא בחינת נקדה העליונה, אוהז בו בקשר אמיץ וחזק, ומאיר בו על ידי הבזיונות כנ"ל, בודאי יש לו תקנה לעולם, כי הנקדה העליונה יכולה לתקנו בכל מקום שהוא.

(אוצר היראה - צדיק, מ"ח)

מכתב

ה' ירחם עליך ויכנסו דברי הצדיק באזנך ובלבך היטיב היטיב כי **שמיעה בליבא תליא** [השמיעה תלויה בלב]. שירחם עלינו ותשים ליבך היטיב היטיב מה נעשה עמנו בזה העולם וייתן לנו עצה כראוי לכל אחד ואחד באופן שנוכל להציל עצמנו ממה שצריך להינצל שלא תיאבד תקוותינו חלילה.

מי שרוצה לחוס על עצמו באמת צריך לבקש מאוד בתחנונים רבים את ה' יתברך ואת הצדיק האמת שישומו לבם היטיב על מה שנעשה עמו, באופן שייתנו לו עצה אמתית ונצחית, שיצליח על ידה לנצח באמת. עד שזוכה בכל פעם לעצה שלימה הנמשכת מהצדיק האמת שיוכל לעמוד על ידה כנגד כל מיני עצות מקולקלות שהבעל דבר מסבב בלבו בכל יום ובכל עת.

עצות טובות להכיר את הבורא יתברך על ידו. העיקר הוא לקבל עצות מהצדיק האמת, באופן שיוכל לעמוד על

אזינו בית ישראל

העלון שלכם בסכנה!
הצילו אותן, תרמו נא למען
קיומן... ותזכו למצות.
בכל סניפי הדואר,

זיבון 7-2255-89

רק מעשה השם יתברך? כי בודאי אין שיהיה על כל פנים הוא הפרש גדול בינו לבין עובדי כוכבים, אשר אין שיעור וערך.

☺ והצדיק הנ"ל התחיל לשמח עצמו בזה והתחיל לשמח ולהרים עצמו מעט מעט ובכל פעם הרים ושמח עצמו ביותר, עד שבא לשמחה גדולה כל-כך, עד שהגיע להשמחה שהיה למשה רבנו, עליו השלום, בעת שעלה לקבל הלוחות.

ובתוך שהרים ושמח עצמו, פרח בעולמות כמה וכמה אלפים פרסאות ובתוך כך הביט בעצמו - והנה הוא רחוק מאד ממקום שהיה בתחלה והיה לו צער גדול: כי היה סבור שיפול לאיזה מקום אחר, ויהיה תמיהה גדולה עליו שנעלם פתאם והצדיק חפץ תמיד להיות הצנע לכת.

☺ והשמחה התחילה לפסק, כי השמחה - יש לה גבול שמתחלת עצמה ומסיימת עצמה. וכשהתחילה השמחה לפסק-פסקה מעט מעט, ונשפל מעט מעט. וכשחזר וירד ונשפל ממקום שפרח לשם בשעת השמחה, לא חזר תחלה למקומו הראשון שפרח משם, כדרך פריחתו רק שירד מיד למטה - במקום שפרח לשם.

☺ ועל כן היה פליאה גדולה על שמצא את עצמו אחר שירד למטה במקומו הראשון והבין היטב. עד שחזר למקום שהיה בתחלה והביט בעצמו, וראה שהוא ממש במקום שהיה בתחלה ולא נעתק ממקומו כלל, רק אפשר כחוט השערה שאי אפשר לאדם לשער, רק השם יתברך. והיה תמיהה גדולה בעיני הצדיק שפרח כל-כך בעולמות, וכאן למטה לא נעתק כלל. והראו לו, שכל-כך יקר בעיני השם יתברך ונעוה והעתקה קטנה שאדם מעתיק עצמו בזה העולם, אפלו פחות מחוט השערה, עד שאין כדאי נגד זה כמה וכמה אלפים עולמות ופרסאות.

(מתוך שיחות שאחר סיפורי מצשיות)

חיי מוהר"ן

☸ שמעתי מפיו הקדוש, בימי הנכה תקס"ג, ענה ואמר: **אני אילן נאה ונפלא מאד עם ענפים נפלאים מאד ולמטה אני מנח בארץ ממש.**

☸ פעם אחת, ישב יחד עם הרב הקדוש המגיד מטיראוויצ, כמדמה שהיה בסעדה שלישית של שבת, ותפס בזקנו של המגיד הנ"ל בדרך חיבה, ואמר לו: **חידוש כמוני עדיין לא היה בעולם!**

☸ (אמר המעתיק: אל תתפלא, כי הלא היו האבות ומשה רבנו עליו השלום וכו' וכו' כי מי יוכל להבין כוונתו הקדושה בזה. ובפשיטות יש לומר דרצונו לומר שחידוש נורא ונשגב כזה, ובאופן כזה, ובהתגלות כזה בהעלמה כזאת וכן כל כיוצא בזה, בודאי עדיין לא היה בעולם.)

(חיי מוהר"ן, גדולת נוראות..., רמ"ה, רמ"ז)

ותיתן לנו שעור בלבנו, שנזכה להתקרב אליך ולהשיג מרחוק ידיעת אלקותך, אשר אי אפשר לדבר מזה **כי אם כל חד כפום מה דמשער בלביה**, כמו שכתוב: **נודע בשערים בעלה**. כל חד לפום מה דמשער בלביה [כי אם כל אחד כפי מה שמשער בלבנו].

(לקוטי תפילות א', ס"ג)

סיפור

☺ ידוע שעצבות היא מדה מגנה מאד, וצריך להתרחק ממנה מאד. וראוי להחיות ולהרים עצמו כי ידע שכל תנועה והעתקה שאדם מניע ומעתיק עצמו כשנכנס לעבודת השם, היא יקרה מאד בעיני השם אפלו הוא מניע עצמו רק כחוט השערה. כי מחמת שהאדם הוא בגוף, בעולם העשיה, קשה מאד עליו כל תנועה והעתקה על כן היא יקרה מאד בעיני השם.

☺ ומעשה היה בצדיק אחד, שנפל עליו עצבות וכבדות גדול והעצבות והכבדות כשמתגברת על הצדיק, היא קשה מאד עליו, כי עליו מתחזקת יותר ויותר עד שנפל עליו עצלות וכבדות כל-כך, עד שלא היה אפשר לו כלל לזוז ממקומו ממש מחמת גודל הכבדות והעצבות שהתגבר עליו מאד.

לחזרה בתשובה של:

מרדכי בן מלכה
מרים רחל בת לאה לילה
דלית בת מרים רחל
לילה בת מרים רחל ובנותיה

☺ ורצה לשמח עצמו ולהרים עצמו, ולא היה אפשר לו בשום דבר לשמח ולהרים עצמו כי בכל דבר שרצה לשמח עצמו - מצא לו הבעל דבר בתוכו עצבות עד שלא היה אפשר לו בשום דבר לשמח את עצמו כי בכל שמחה שרצה לשמח ולהרים עצמו, מצא לו עצבות בתוכו. והתחיל לשמח עצמו בשמחת **שלא עשני גוי**.

☺ וזה בודאי שמחה גדולה שאין לה שעור כי אין לשער הפרש וההבדל, אלף אלפי אלפים הבדלות, שיש בין קדשת ישראל, הפחות שבפחותים, לבין זהמת וטמאת העובדי כוכבים. וכשיזכר היטב חסד השם יתברך עליו, שלא עשהו גוי, בודאי ראוי שתגדל שמחתו מאד והיא שמחה שאין עליה עצבות. כי בשלמא כשמשמח עצמו בדבר שעשהו הוא עצמו, על זה אפשר למצא עצבות על כל שמחה כי ימצא לו חסרונות בכל דבר כדי שלא להניחו להרים ולשמח עצמו.

☺ אבל בזה, שלא עשני גוי, שהוא רק מהשם יתברך, שהשם יתברך עשה כך וחמל עליו ולא עשהו גוי, איך אפשר למצא חסרון בזה השמחה מאחר שהוא

ידם בכל פעם כנגד קלקול ובלבול העצות של הסטרא אחרא שמתגבר בערמומיותו, ולשוב ולהתחזק לשאר על עמדו, להחזיק עצמו בהצדיק שעל ידו עיקר העצה השלימה. דע אחי כי זה עיקר נפלאות מעשה הצדיק כי נורא הוא כי יודע ומחזק כל אדם כפי מה שהוא בכל מקום שהוא בכל יום ויום בעצות עמוקות אמיתיות שהם מכוונים ממש כפי קלקול העצה שרוצה הבעל דבר להתגבר עליו בתחבולותיו וערמומיותו. (מספר א"י הנחל ב' - מכתב קצ"ב)

עצות

☸ כל אחד מישראל הוא חלק אלוך ממעל, ועיקר אלקות הוא בלב, והאלקות שבלב איש הישראלי הוא בחינת אין סוף, כי אור להביותו הוא עד אין סוף, היינו אין סוף ואין תכלית לתשוקתו.

☸ ולפי גודל ההתלהבות הלב של איש הישראלי, שהוא עד אין סוף, לא היה אפשר לעשות שום עבודה, ולא היה יכול לגלות שום מידה טובה, כי מגודל התלהבותו עד אין סוף אין יכול לעשות שום דבר; על כן בהכרח צריך לצמצם התלהבות לבו, כדי שיוכל לעבוד את ה' יתברך בהדרגה ובמידה, כי הי יתברך רוצה בעבודתנו, שנעבוד אותו בעבודות ובמידות טובות, שעל ידי זה נתגלה מלכותו יתברך (ל. מוהר"ן א', מ"ט).

☸ כל מה שמתקרב יותר לה' יתברך, צריך לידע שהוא רחוק מאד ממנו יתברך, כי אם יחשוב וידמה בדעתו שכבר נתקרב לה' יתברך ויודע בידעית ה' יתברך, זה סימן שאינו יודע כלל, כי אם היה יודע קצת מה' יתברך, היה יודע שהוא רחוק ממנו יתברך ואינו יודע כלל. וזה דבר שאי אפשר לפה לדבר ולהסביר זאת, כי לגדלת הבורא יתברך אין שיעור (לקוטי מוהר"ן א', נ"ג).

(ל. עצות - השגות והתנוצצות אלקות, ט"ז)

תפילה

☸ ותזכנו בכחם וזכותם [של הצדיקים האמתיים] שנזכה להכיר אותך ולהתקרב אליך באמת, ונזכה לדעת ולהכיר אותך גם בעולם הזה. וכל מה שנתקרב אליך יותר, נזכה לידע בכל פעם גדל רחוקנו ממך, ויתנוצץ לנו בכל פעם נפלאות גדלתך, אשר אי אפשר להשיג ולדעת ממך כלל, כמו שאמר אליהו, לית מאן דידע בך כלל.